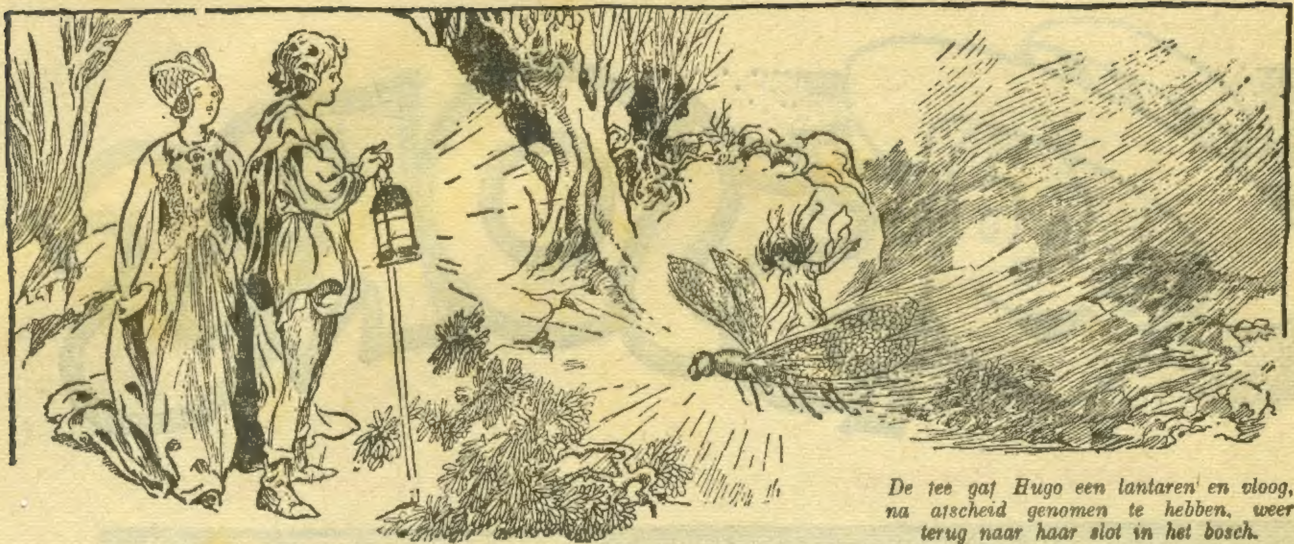
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 23 JANUARI 1936

Wat Jantie overkwam, toen hij vader op de fabriek zijn maaltijd moest gaan brengen

De fee gaf Hugo een lantaren en vloog, na afscheid genomen te hebben, weer terug naar haar slot in het bosch.

DE LIBELLENFEE

Prins Hugo was arm maar flink

Hoe hij de prinses terugvond en toen zijn belooning kreeg

ER leefde eens in den goeden ouden tijd, toen de menschen en dieren nog gezellig met elkander spreken konden, een koning die zeven zoons bezat.

Met zes van die zeven zoons had de koning heel wat te stellen, want ze waren verkwistend en ze gaven zooveel geld uit, dat 's konings schatkist voortdurend leeg was, zoodat voor den jongsten zoon, die prins Hugo heette, niets overbleef.

Van Hugo, die een flinke, aardige en vroolijke prins was, hielden echter alle menschen meer dan van zijn zes broers te zamen, hetgeen trouwens begrijpelijk is.

Nu bezat de keizer van het naburige rijk een dochter, prinses Yolanthe, een aardig, lief meisje, en — daar de keizer bovendien nog enorme rijkdommen bezat — was het dus niet te verwonderen, dat alle zeven prinsen haar graag tot koningin zouden willen hebben. Maar slechts de zes oudsten zouden in aanmerking kunnen komen om met de prinses te trouwen, en prins Hugo die niets bezat, niet.

Het wonderlijke vrouwtje.

Zoo kleedden de zes verkwisters zich dan op een goeden dag in hun prachtigste pronkgewaden en reden in gezelschap van hun jongsten broer, die er als steeds heel eenvoudig uitzag, naar het hof van den keizer, waar ze feestelijk ontvangen werden.

Prinses Yolanthe zag van den eenen prins naar den anderen, maar ze waren allen zoo knap en zoo schitterend gekleed, dat ze zelf niet wist, wien van de zes oudste prinsen ze kiezen moest.

Hugo, die als steeds zeer bescheiden was, ging intusschen in den slottuin, waar hij zich alleen te midden der planten en bloemen gelukkiger voelde dan tusschen het bonte gewemel van de keizerlijke hofhouding.

Doch later begaven zich de prinses en de prinsen ook in den tuin en Hugo zag, hoe zijn broers zich om Yolanthe verdrongen, terwijl de een nog voorkomender en grappiger wilde zijn dan de ander.

En toen er een prachtig gekleurde libel aangevlogen kwam, begonnen de zes prinsen jacht op het diertje te maken, om het voor Yolanthe te vangen. Ze sloofden zich hierbij zoo uit, dat Hugo bij zichzelf dacht: „Als je eens wist, hoe dwaas je je allen aanstelt!"

De arme opgejaagde libel vloog intusschen den kant van Hugo uit en viel ten slotte uitgeput voor de voeten van den prins neer. Deze nam toen het diertje heel voorzichtig op en zei:

„Arme, kleine libel, ik zal je wel even naar den vijver brengen en je daar tusschen het riet op een stengel zetten, waar je uitrusten en op je verhaal komen kunt."

En zoo deed Hugo dan ook.

De hofnar.

Maar toen de libel veilig op een riethalm zat, sprak het diertje met een heel fijn, zilveren stemmetje:

„Prins Hugo, als je ooit eens in nood mocht geraken, zeg dan alleen even de volgende spreuk:

„Help me uit den nood, libel!
Wie ik ben, dat weet je wel."

Dan zal ik oogenblikkelijk bij je komen, om je te helpen!"

Hugo moest innerlijk even lachen bij de gedachte, dat zoo'n kleine, nietige libel hem ooit van dienst zou kunnen zijn, maar hij liet hiervan niets merken en dankte het beestje hartelijk, alvorens het wegvloog.

Intusschen waren de zes andere prinsen met prinses Yolanthe den slottuin uitgegaan, om een wandeling te maken in de bosschen, die zich bij het slot bevonden. En terwijl ze zoo tusschen het dichte geboomte liepen, ontmoetten ze een wonderlijk oud vrouwtje met een langen, spitsen neus, dat eerbiedig voor hen opzij ging, om hen te laten passeeren.

Maar in plaats van het vrouwtje dankend te groeten en hun weg

te vervolgen, stonden de prinsen stil en begonnen het vrouwtje te bespotten en allerlei dwaze opmerkingen te maken over haar neus.

Toen sprak het vrouwtje langzaam maar op dreigenden toon:

„Nu is het genoeg met jullie grappen, dwaze prinsen! Ik zal me wreken. Wijl jullie een machtige fee tot peettante hebt, kan ik jullie niets doen, maar prinses Yolanthe neem ik met mij mede!"

Ze prevelde nog een paar tooverwoorden en in hetzelfde oogenblik waren het vrouwtje en prinses Yolanthe verdwenen, zoodat de prinsen alleen achterbleven en bleek van schrik elkaar bedremmeld stonden aan te zien.

* * *

Dat gaf een groote opschudding in het geheele keizerrijk, dat oogenblikkelijk door vele expedities doorkruist werd, die tot taak hadden de verblijfplaats der prinses op te sporen. En toen niemand er in slaagde Yolanthe te vinden, liet de bedroefde keizer herauten door het geheele rijk bekendmaken, dat hij, die de prinses ongedeerd naar het keizerlijke hof terugbracht, tot belooning met Yolanthe zou mogen trouwen.

Dat was toen in dien goeden ouden tijd, toen de menschen en de dieren nog samen babbelen konden, zoo de gewoonte in dergelijke gevallen. Tegenwoordig zou de belooning voor iemand, die een zoekgeraakte prinses weer terugbrengt, een som gelds en een ridderorde zijn.

* * *

Maar hoe het ook zij, prins Hugo hoorde natuurlijk ook van

Prinses Yolanthe was verbaasd Hugo te zien.

's keizers oproep en hij wilde gaarne probeeren, de prinses bij haar vader terug te brengen.

„Kun jij me niet helpen, beste nar?" vroeg hij aan den hofnar van zijn vader.

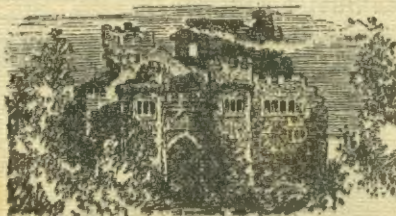
„Ik zou graag prinses Yolanthe willen vinden."

Nu was Hugo de eenige der zeven prinsen, van wien de hofnar veel hield, omdat hij steeds heel vriendelijk voor den nar was en zelfs om de mopjes en grappen van den nar lachen kon. De nar antwoordde dan ook:

„Je hebt me van die libel verteld, die je wilde helpen. Vraag die maar eens om raad, want nu er geen mensch is, die uitkomst kan brengen, moeten we ons vanzelf wel tot alle dieren wenden, die er al zoo rondkruipen, -loopen en -vliegen."

„Je kunt niet weten," dacht Hugo en daarom sprak hij luide:

„Help me uit den nood, libel!
Wie ik ben, dat weet je wel."

.... kwam Hugo aan een prachtig slot.

En zie, daar kwam de prachtige libel aangevlogen en zij sprak met haar pieperig, zilveren stemmetje:

„Volg me, dan wijs ik je den weg naar prinses Yolanthe."

Zoo liep dan de prins, zonder zich verder nog om den nar te bekommeren, achter de libel aan, die al spoedig de bosschen in vloog.

Toen de avond begon te vallen en het reeds schemerdonker werd, kwam Hugo aan een prachtig slot en, nadat de libel hem tot voor de slotpoort geleid had, ging deze open, waarna een schoone fee naar buiten trad.

„Prins Hugo," sprak de fee, „ik, die de peettante van jou en je zes broers ben, was het oude vrouwtje van het bosch. Om mijn petekinderen op de proef te stellen, had ik de gedaante van een stumperig, oud vrouwtje aangenomen. Nu heb ik gezien, dat jij de eenige bent, die goed is voor menschen en dieren, en die dus verdient, 's keizers dochter te trouwen. Volg me."

De fee bracht Hugo toen naar een vertrek in het slot, waar de prinses Yolanthe vertoefde en deze

Voor de poort stond een grimmige schildwacht.

was heel verbaasd den prins te zien binnentreden.

„Nu moet jullie beiden naar den keizer terugkeeren," sprak de fee. En terwijl de prinses en de prins door het donkere bosch terug gingen, vloog de fee, die op den rug van een reusachtige, lichtgevende libel gezeten was, met hen mee tot aan den rand van het bosch.

Daar gaf zij Hugo een lantaren, opdat hij op zijn verderen weg licht zou hebben, en nadat de fee afscheid genomen had, vloog ze terug naar het slot.

Toen Yolanthe en Hugo voor de poort van het keizerlijke kasteel gekomen waren, waar een grimmige soldaat de wacht hield, werd het stralende licht der lantaren plotseling veel matter. De prins zag, dat de lantaren uit zuiver goud bestond en geheel met fonkelende edelsteenen gevuld was, en Hugo begreep, dat hij thans de rijkste was van alle prinsen.

Je kunt begrijpen, dat de keizer zich overgelukkig betoonde, zijn dochter weer ongedeerd terug te zien en nadat hij Yolanthe haar wedervaren had laten vertellen, gaf hij meteen bevel, dat er een groot huwelijksfeest voor Yolanthe en Hugo moest worden aangericht.

Iedereen was natuurlijk heel blij, behalve de zes oudste prinsen, die onmiddellijk op weg gingen naar het slot van hun peettante, de fee, in de hoop, dat die ook hun rijke geschenken geven zou.

Maar dat zat de heeren niet glad, want de fee liet hen eerst een heele poos hard werken, en met groote gestrengheid voedde ze hen op, tot ze allen zoo goed en bescheiden geworden waren als hun broer Hugo.

Eerst toen liet zij ze vrij, waarna ze ieder een prinses tot vrouw kregen en ze net zoo gelukkig leven konden als Yolanthe en Hugo.

de dansende PRINSESJES

ZE GINGEN EEN TRAP AF EN KWAMEN TOEN IN 'N BOSCH TERECHT, WAAR ALLE BOOMEN VAN KOPER WAREN. BERT VOND DAT ZOO VREEMD DAT HIJ EEN TAK WILDE MEENEMEN.

MAAR HET AFBREKEN VAN DEN TAK MAAKTE ZOO'N LAWAAI, DAT DE PRINSESJES VERSTARD VAN SCHRIK STAAN BLEVEN. – "ER IS HEUSCH IEMAND!" ZEIDEN ZE.

HIEROP KWAMEN ZE IN EEN BOSCH, DAT GEHEEL VAN ZILVER WAS. OPNIEUW PLUKTE DE JONGEN HIER EEN BLAD, MAAR NU ZORGDE HIJ ERVOOR GEEN GELUID TE MAKEN.

TENSLOTTE GING HET ZILVEREN BOSCH OVER IN EEN WOUD VAN LOUTER GOUDEN BOOMEN. GEEN WONDER DAT BERT VAN EEN VAN DEZE BOOMEN NOG 'N BLAD MOEST PLUKKEN.

DOOR 'T GOUDEN BOSCH KWAMEN ZE AAN 'N PRACHTIG GELEGEN MEERTJE. DE JONGEN DACHT BIJ ZICHZELF: "HOE TER WERELD KUNNEN ZE AAN DEN OVERKANT KOMEN?"

MAAR DAAR KWAM REEDS EEN BOOT AANGEVAREN, DIE DOOR DRIE PRINSEN VOORT GEROEID WERD. DE DRIE PRINSEN HIELPEN ELK EEN DER PRINSESSEN INSTAPPEN.

DOCH GEEN HUNNER BEKOMMERDE ZICH OM HET JONGESTE PRINSESJE. ONWILLEKEURIG HIELP BERT HAAR TOEN, MAAR OPNIEUW SCHROK HET KIND BIJ ZIJN AANRAKING

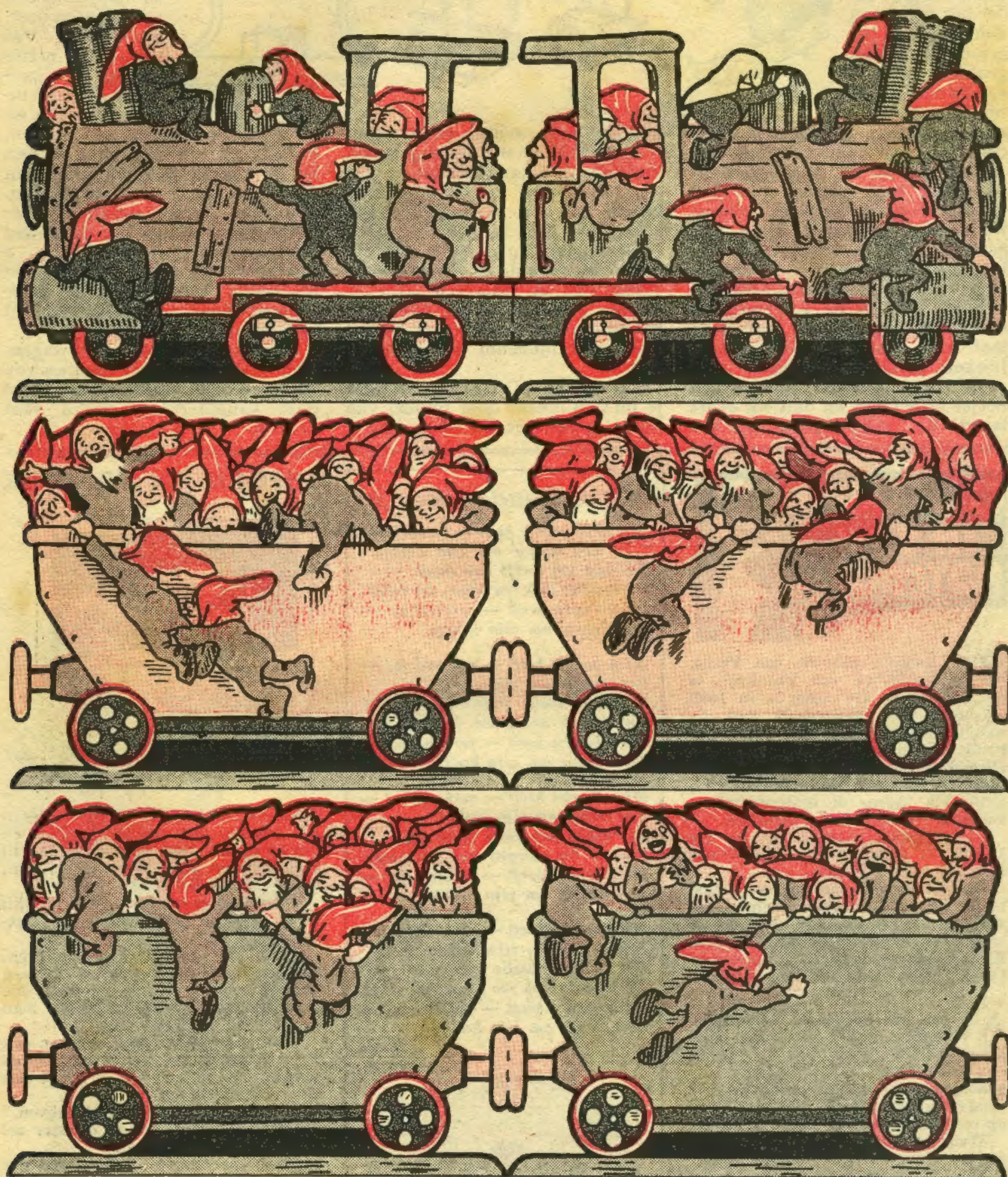

DE OUDSTE PRINSES WERD TOEN HEEL BOOS EN RIEP: "JIJ BENT EEN DOMOOR! HOE KAN IEMAND JE AANGERAAKT HEBBEN? ER IS TOCH NIEMAND ANDERS HIER DAN WIJ.

EN NIEMAND ZAG BERT, DIE DAAR RUSTIG NAAST HET JONGSTE PRINSESJE IN DE BOOT ZAT. INTUSSCHEN VOER HET VAARTUIG NAAR EEN MOOI SLOT, DAT OP 'N EILAND STOND.

DE AARDMANNETJES-SPOORTREIN

IEDEREN morgen voor dag en dauw gaan de aardmannetjes van Paddenstoelenstad per trein het bosch in, om zich naar hun werk te begeven.

En elken avond keeren zij met den trein, nadat hun dagtaak is volbracht, weer naar hun woonplaats terug.

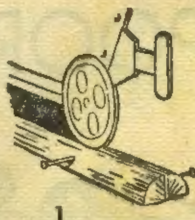
Welke knutselaar maakt dezen grappigen trein gereed voor de reis?

Maar telkenmale is het een gedrang, een gejoel en een gelach van heb-ik-jou-daar, wanneer de aardmannetjesbevolking de treinreis maakt.

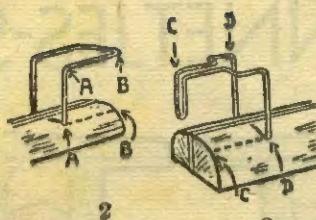
Wie in de wagentjes geen plaats meer vindt, klautert op de locomotief en zorgt er voor, dat hij zich goed vasthoudt aan de pijp,

aan den stoomdom of aan een van de cylinders.

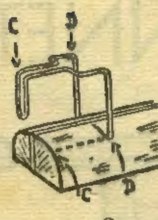
Dan begint onder het sissen van den stoom en het gejoel der roodgemutste ventjes de vroolijke treinreis, die de menschenkinderen — jammer genoeg — nooit er eens kunnen meemaken.

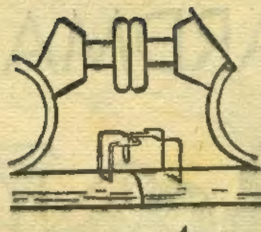
1

2

3

4

Maar om je nu de gelegenheid te geven toch plezier van den kaboutertrein te beleven, hebben we er een getrouwe copie van gemaakt, waarmee je prettig spelen kunt. Tenminste — wanneer je met deze plaat als volgt handelt:

Eerst plak je de teekening op stevig teekenpapier of karton en laat haar dan onder een stapel boeken mooi vlak drogen.

De drie stukken worden nu netjes uitgeknipt en dan elk apart langs de stippellijnen in het midden naar achter omgebogen.

Dan plakken wij de omgebogen stukken op elkaar, zoodat je dus een locomotief en twee wagens krijgt, die aan beide zijden een afbeelding dragen.

Vervolgens leg je onder aan elk der drie voertuigen tegen beide zijden van de rails een latje — of als je het toevallig hebt een bol lijstje, zooals voor het bevestigen van linoleum wel gebruikt wordt.

De latjes of lijstjes bevestig je nu aan elkaar door middel van dunne spijkertjes. Zie afbeelding 1.

Voor het aan elkaar koppelen van locomotief en wagens hebben we wat dun ijzerdraad of wat papierklemmetjes noodig. Het ijzerdraad of de klemmetjes buigen we eerst als in figuur 2 aangegeven, d.w.z. eerst een knik bij A en dan bij B, waarna we de uiteinden aan den eenen kant van de latjes slaan.

In het andere uiteinde dezer latjes slaan we een van ijzerdraad gebogen haak, zooals in fig. 3 aangegeven wordt. Hierbij moeten we echter zorgen, dat de neergebogen haak C iets buiten het latje steekt.

Zoo, nu koppelen we de wagens door middel van deze haakjes van ijzerdraad aan elkaar en dan staat onze kaboutertrein gereed voor de reis.

HET hoogste gebouw van Parijs, de hoofdstad van Frankrijk, is de Eiffeltoren. De toren is in 1889 gebouwd ter gelegenheid van de wereldtentoonstelling, die toen gehouden werd. Ieder jaar gaan honderdduizenden toeristen hem bezichtigen, maar het drukste bezoek ontving hij natuurlijk tijdens de tentoonstelling, namelijk van 1.968.234 personen.

In het geheel hebben tot nu toe 13.268.900 personen den Eiffeltoren met een bezoek vereerd.

Op een hoogte van omstreeks 200 meter boven den beganen grond bevindt zich een reusachtige klok, welker wijzers ongeveer 20 meter lang zijn. Zoo'n wijzer zou niet eens bij jullie in de kamer passen, laat staan de heele klok.

* * *

ALS in het Engelsche dorp High Wycombe in het graafschap Buckinghamshire (waar ook een paleis van den koning staat) een nieuwe burgemeester zijn intocht houdt, is het eerste, wat er met hem gebeurt, dat hij op een groote baseule wordt gewogen.

Waarom zijn nieuwe gemeentenaren zoo precies zijn gewicht moeten weten?

Wel, het gebruik is al bijna tweeduizend jaar oud. Het dateert nog uit den tijd, toen de Romeinen over Engeland den baas speelden. Toen bestond ook al het dorp High Wycombe en men woog — zegt men — daar de dikste inwoners, om ze in geval van hongersnood netjes te kunnen oppeuzelen, als alle levensmiddelen zouden zijn opgeraakt. De burgemeesters van onzen tijd behoeven echter niet meer bang te zijn, dat zij met huid en haar worden opgegeten.

Het verkouden beertje

MIJN beertje heeft — verbeeld je!
Een doekje om zijn keeltje.
Hij had een beetje kou gevat
En bromde toch zoo schor, die schat!
Mijn beertje heeft — verbeeld je! —
Een doekje om zijn keeltje.

Mijn beertje heeft — verbeeld je! —
Een doekje om zijn keeltje.
Hij moet maar dadelijk naar bed
En 'k heb anijsmelk klaargezet.
Mijn beertje heeft — verbeeld je! —
Een doekje om zijn keeltje.

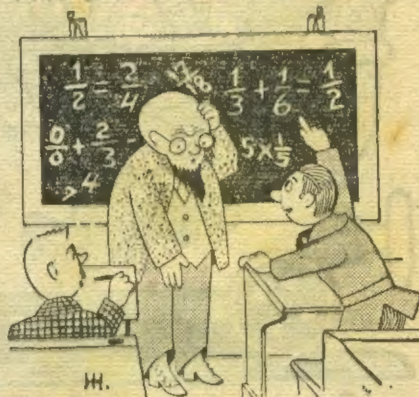
Mijn beertje heeft — verbeeld je! —
Een doekje om zijn keeltje.
Hij krijgt vanavond aspirien,
Dan is het morgen weg misschien.
Mijn beertje heeft — verbeeld je! —
Een doekje om zijn keeltje.

Mijn beertje heeft — verbeeld je! —
Een doekje om zijn keeltje.
Hij had een beetje kou gevat
En bromde toch zoo schor, die schat.
Mijn beertje heeft — verbeeld je! —
Een doekje om zijn keeltje!

G. L.

THEORIE EN PRACTIJK

DE meester had de kinderen leeren rekenen met gewone breuken en om nu eens te zien, of ze die rekenarij met breuken goed begrepen hadden, stelde hij verschillende vragen.

„Vertel me eens, Aart, welk verschil er is tusschen een half en acht zestienden."

Nu is Aart een bedachtzame jongen, die nooit zoo maar in het wilde weg een antwoord geeft. De meester wilde Aart op weg helpen en stelde hem daarom de volgende vraag:

„Als je te kiezen had tusschen een halven sinaasappel en acht zestienden sinaasappel, welk van beide zou je dan de voorkeur geven?"

„Dat zou voor mij hetzelfde blijven," antwoordde Aart, en de meester zei toen: „Heel goed, Aart."

Maar daar begon kleine Dries met zijn vinger te zwaaien en toen de meester van hem wilde weten, of hij soms in het onderhavige geval een bepaalde voorkeur zou hebben gehad, riep Dries uit:

„En of, meester! Ik heb liever een halven dan acht zestienden sinaasappel!"

„Nou, en waarom dan?"

„Omdat ik met al die zestienden wel drie kwart van het sinaasappelsap kwijt zou zijn, meester!"

ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

WELKE REKENMEESTER REKENT DEZE DIEREN EVEN UIT?

DE school heeft bezoek gehad van een geheimzinnigen, gemaskerden toovenaar, die den kinderen allerlei wonderbaarlijke kunstjes voorgetooverd heeft.

Voor hij de school weer verliet, teekende hij nog vlug even een Afrikaansch landschap met palmen op het bord en zette daar ten slotte nog een konijn en een olifant in.

Het grappige van het geval was, dat beide dieren geheel en al door cijfers gevormd werden; zoo was het oor van den olifant een 5, de beide ooren van het konijn waren twee eenen, enz.

Toen vroeg de toovenaar, wie hem het eerst kon zeggen hoeveel de som van de cijfers van het konijn bedroeg en hoeveel de som der cijfers van den olifant.

De kinderen begonnen onmiddellijk met de optelling van al die cijfers, en als ze het inmiddels niet al uitgerekend hebben, zijn ze er nu nog mee bezig.

Kunnen jullie uitrekenen wat de som van het konijn en wat die van den olifant is?

DE DRIEHOEKIGE TUIN

VIER broers kochten eens een driehoekigen tuin, zooals de teekening zien laat.

Nu wilden zij door heggen den tuin in vier gelijke deelen verdeelen, maar alle deelen moesten den vorm hebben van den geheelen tuin.

Hoe moesten die broers de heggen planten?

EEN AANTAL WONDERLIJKE LETTERS

DAT zijn wel heel wonderlijke letters, die je hier op het plaatje ziet, en ik wed, dat je zoo op het eerste gezicht niet kunt lezen, wat er eigenlijk wel staat.

Maar als ik je nu vertel, dat je de plaat eerst even moet uitknippen en dan langs de twee stippellijnen moet omvouwen, nu, dan heb ik je al een heel eind op dreef gebracht.

Wanneer je het plaatje op de juiste wijze vouwt, zul je zien, dat uit die onleesbare letters gewone letters ontstaan, die een naam vormen, welke je uit de aardrijkskunde van Noord-Amerika heel goed bekend is.

Welke aardrijkskundige naam is dat?

OPLOSSINGEN

SPREEKWOORDEN EN ZEGSWIJZEN

Plaatje no. 1 stelde de zegswijze: **Het hoofd koel houden** voor, no. 2 het spreekwoord: **Haastige spoed is zelden goed**, no. 3 't spreekwoord: **De appel valt niet ver van den boom**, no. 4 het spreekwoord: **Men moet het ijzer smeden als het heet is.**

GEHEIMZINNIGE DRIEHOEK

De teekeningen stelden voor: bovenaan **Hark**, links onder **Eiland** en rechtsonder **Noten.**

Met de beginletters H, E en N vormen we dan het woord **HEN**, waarmee dus de vogel bedoeld wordt, die ons zulke heerlijke eitjes bezorgt.

DE KLUIZENAAR EN DE WOLVEN

Er waren in het geheel vijf hongerige wolven.

TWEE GETEEKENDE ZEGSWIJZEN

HIERBOVEN staan twee bekende zegswijzen geteekend, die door jullie gevonden moeten worden.

Je zult de voorstelling op de plaatjes eerst eens goed moeten aankijken, voordat je de in beeld gebrachte zegswijze kunt opzoeken.

Mocht het je niet lukken, wacht dan maar het volgende nummer van Sjors af, waarin de oplossing voorkomt.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

GAAT UIT NIEUWJAAR WENSCHEN.

